

nacht, waar zij bot tegenaan keek, toen zij poogde hem na te zien. De nacht was als een muur rondom haar, terwijl zij wachtte.

Zij wachtte....

....Totdat iets vollers in de stilte vóór haar, haar waarschuwde, dat hij terugkwam. Er klonk geen geluid. Niets was er te zien. Niets duidde op de nadering van een mensch. Toch wist zij, dat hij van rechts en niet van links kwam. Er was alleen iets, dat plotseling de stilte overvol maakte. Toen kwam hij, van rechts. Hij was onherkenbaar. Het was, alsof de schrik, als een ijzeren band, haar borst omknelde. Zijn gezicht was bedekt met een laag bloed, die reeds hier en daar begon te stollen en zwart zag. Hij was door braamboschjes gesneld, achtervolgd door de agenten.

Zij staaarde hem aan, deed twee stappen terug, tot haar rug zich langs den wand van den wagen rekte. Zij was doodsbleek onder haar bruine huid. Het wit van haar oogen blonk blauwachtig in het zwakke licht. Zij spraken niet. Alleen stond hij hijgend te luisteren, iets voorovergebogen, als om dadelijk te starten.

Toen klonk een verwijderd gekraak. Nog eens zagen zij door elkanders oogen in elkanders ziel. Dan richtten zij den blik op het gekraak. De stilte was zoo tastbaar, dat het scheen, als kon men haar in stukken snijden. De koperen knopen waren het eerste, wat zij zag van de uniform van den veldwachter. Eerst schenen zij in de lucht te zweven, als glimwurmen. Toen teekende zich bleek en vol schaduwen het gezicht erboven.

Dan stonden de mannen tegenover elkaar. De man in de uniform stak den arm uit. De zwarte oogen van den zigeuner gingen iets wijder open in waarschuwing, ofschoon verder geen lid van zijn lichaam bewoog.... De hand daalde weer neer, zonder den zigeuner te hebben aangeraakt.

....Langzaam, in gelijke schreden, verdwenen de twee ruggen naast elkaar. Nog eenigen tijd zag zij het ronde veldje licht uit de zaklantaarn van den veldwachter schommelend over boomen en struiken flitsen. Tot ook dat verdween en de stilte weer onhoorbaar rondom haar schreed in steeds enger kring. Lang zat zij te luisteren naar die trillende, sidderende stilte. Dan stond zij op en ging naar bed. Lang keek zij ook nog verweg naar het boordevolle duister. Zij keek erdoorheen tot waar haar wakende droomen begonnen, de droomen van een mensch, die wil slapen, maar niet kan.

Toen zuchtte zij. Haar zucht zweefde zoemend rond in den wagen, als een mug, klom dan in het gordijn en ontsnapte door de ventilator het bosch in. Het was een zucht van.... verlichting, rust. Want dat was het, wat zijn arrestatie haar gebracht had, rust, eindelijk weer eens rust.

Toen doesde zij in, als een schip, dat een haven binnengevallen is en nu slapend aan de kade ligt.

Het was tien minuten over elf, na de persberichten door de radio, toen